

PEDRES QUE RALLEN

Lletra i música: Cris Juanico

Sortir as carrer,
és s'hora intempestiva.
Te vull recórrer.
M'agrada més humida.

Ses portes velles.
Memòria conquerida.
Galta contra pedra,
sentir dins es seu cicle.

Mirant amunt ses teranyines.
Traïdors rellotges volen fer ferida!

Conversa cruel
amb pedres que es refreden,
però mai sabré
si elles en són enteses.

Es teus cabells.
Es meus abismes.
Tampoc sabré què va passar
anant a la deriva.

Mirant amunt ses teranyines.
Traïdors rellotges volen fer ferida!

Mirant amunt el cel m'espia.
Traïdors rellotges, volen fer la guitza!

Mai m'ha fet por,
es temps no em crida.
Records futurs que ja vindran
mentres ara m'estimes.

Mirant amunt ses teranyines...

LOCA SOMERA

Lletra i música: Cris Juanico

Divendres vespre, tens sortidera, i molta merda per cremar.
Quina setmana, morta de ganes, a punt per oblidar.

Loca somera, loca somera, el que et trobaràs!
Loca somera, loca somera, ja veuràs!

Llengua de vidre, faldeta curta cap a veure què caurà...
Déu, quina festa! Tu dalt sa barra,
el món a tocar!

Loca somera, loca somera, el que et trobaràs!
Loca somera, loca somera, ja veuràs!

I veus la mar, i plores de gust.
Tots es colors desprenen perfums
que t'arrabassen sa innocència a poc a poc.

I vols lluitar a contracorrent,
en tens més ganes que tota sa gent,
presumint i passejant pes costat fosc.

Tanca sa nit. Hores més tard en volies un poc més.
No et pots dormir. Es cor repica, hauràs de fugir.

Loca somera, loca somera, el que et trobaràs!
Loca somera, loca somera, ja veuràs!

I veus la mar, i plores de gust.
Tots es colors desprenen perfums
que t'arrabassen sa innocència a poc a poc.

I vols lluitar a contracorrent,
en tens més ganes que tota sa gent,
presumint i passejant pes costat fosc.

I cerques la mar, s'emboiren ets ulls.
Ara ja no hi queda cap des perfums
i te fiblen fort escenes de dolor.

I vols lluitar a contracorrent,
en tens més ganes que tota sa gent,
presumint i passejant pes costat fosc
de sa vida,
de sa teua vida,
trista vida.

SÉ

Lletra i música: Cris Juanico

Jo sé què tenc. Sé què m'importa.
Sa teva pell i es teu rostre
canvien entre plans, entre mans,
entre sa boira des records.

Tenc el que sé i no m'importa.
Es dies d'antany són ben enfora.
Canvien ses mentides com es fum
d'un munt de cards que van cremant.

Es dies es tornen freds
i sa llum es torna nit.
I ses fulles seques es tornen senyals
que curen amb es temps.

Jo sé què tenc. Sé qui m'abraça.
Ses meves pors, es meus miratges
ja no trenen aquell fil alimentat
amb punyents restes de dolor.

Tenc el que sé. Em reconforta
veure que avui no ets més que un conte
amb un final feliç, on el més dolent
cau enterrat al fons d'un pou.

Camí de terra cruixent,
cada passa romp terrossos fets d'enganys
i després arriba es vent
esclatant sa pols que queda des final.

Es dies es tornen freds...

Es dies es tornen freds.
Cada instant es fa més lent en un no res
i sa llum que ja es rendeix
i dóna pas as repòs i as estels.

Camí de terra cruixent...

MENTRES SA CANÇÓ CANTES

Lletra i música: Cris Juanico

La mar, la mar un plat.
Es sol, belluma d'or.
Es pins, es pins contemplen
com s'aire net els llepa.

Es cards, secs de plorar.
Ses pors que esperen.
Es vent que s'ha cansat.
Es morts que avui fan festa.

Semblaria que ses vinyes no donaven gens de rém
i que ses velles de museu s'emprenyarien.
No voldria més empenta que sa que dóna un abraç
com els que em dónes quan sembla que encara jo no t'he arribat.

I tu, rampell,
m'empenys cap a sa platja
i jo t'escolt atent
mentres sa cançó cantes.

Sa melodia des records,
sa poesia.
Tanc ets ulls, veig un roig cel.
Tanca ets ulls, veuràs...

...la mar, la mar un plat.
Es sol, belluma d'or,
i jo t'escolt atent
mentres sa cançó cantes.

Jo vendria s'alegria a bon preu i justament
regalaria tot es canvi que faria
i des guanys em compraria sa llavor d'un altre abraç
com els que em dónes quan sembla que encara jo no t'he arribat.

I tu, rampell,
m'empenys cap a sa platja
i jo t'escolt atent
mentres sa cançó cantes.

Semblaria que ses vinyes no donaven gens de rém
i que ses velles de museu s'emprenyarien.
No voldria més empenta que sa que dóna un abraç
com els que em dónes.

FRÀGILS PENSAMENTS

Lletra i música: Cris Juanico

Colors d'aram, un carreró,
tot de còdol gris ho veig i som feliç.

On sa humitat embassa bé
i es verdet creix valent; açò em posa content.

Un moix amb molt poc pèl
dissimula cercant menjar.

Pes soterranis on s'amaguen
se sent ferum d'estar tapiats.

Somnis i records,
com ses arrels que avui entenc
mentre la mar ressala fràgils pensaments.
Xaloc escampa, alena es vent!

I ets enfronts acabats de pintar de blanc
i almangra pes terrats.

M'assec, faig un esbós:
carrer Sant Joan 22.

Com el desert, silenci solejat.
De cul de bòtil vols jugar;

però no hi ha jocs ni corregudes,
no hi ha mèrvols ni esclatons.

Somnis i records,
com ses arrels que avui entenc
mentre la mar ressala fràgils pensaments.
I *mos* trobam,
i revivim aquelles coses que guardam as fons del cor
i avui sabem segur que mai més tornaran, no, no.

I correm i sentim i cridam pes camins,
com fèiem de petits tu i jo.
Llavors *mos* abraçam sense fi i aquell buit queda fos,
i el deixam fugir mentre arriba de nou es vespre.

JA NO IMPORTA

Lletra i música: Cris Juanico

Per a tu que s'encenia;
cada nit t'abraçava, te volia.

Per a tu que es desvivia;
el món no l'entenia
i no importava.

Matinava,
no importava.
es sol sortia...
no importava.

T'escrivia poemes
que ara han envellit.
És temps no té clemència,
té sentències.

Ses caminades davant la mar
es van diluir en boires d'incertesa,
es van perdre
en sa memòria,
dins sa tempesta.
Allà resten,
ja no importa.

Es dies empenyien,
ses mirades ats ulls s'entelaven,
es fingien.

Sa xerxa d'alegries i amor
es va desfer en mil fils.
Ja no teníeu,
no sentíeu.

Quan tu anaves
ell venia.
Quan venies
ell tornava.

Ja no importa,
ara ja no importa.

S'ATURA ES TEMPS

Lletra i música: Cris Juanico

Mir i em sembla que te tenc
i t'abraç si tu me deixes.
No t'enganaré.

Es nostres llavis
salivant es teus cabells.

Matam es capvespre,
de fons sa tempesta
i enmig es desig.

Aquella nuesa
mos abrigo sa pell.

S'atura es temps,
es nostre temps,
i es rellotge que no se n'entem.

Tu i jo al revés,
en volem més,
dibuixant bimbolles, dibuixant estels.

No miram enrere.
Cremam ses fronteres
des sentits.

Aquesta és sa flama
que *mos* treu sa son.

S'atura es temps...

No hi ha res que *mos* faci por.
Mirades que enceguen
cercant ses dreces del món.
L'amor *mos* espera.

MIQUES

Lletra i música: Cris Juanico

Pren un camí que no s'esperava.
Ell vol sentir es vent a sa cara.

Juga molt fort.
Es llistó és amunt.
Ja deu haver endevinat
es seu futur.

De tant en tant, mira cap enrere,
tot el que ha deixat darrere sa barrera,

i es veu content,
es seu pas sembla ferm,
però es cap li vessa de dubtes
i no li agrada gens.

És tot incert,
ara només hi ha miques.
Quin llarg desert
que dol i el torna autista.

De riures i jocs,
un bagul buit.
Sa vida li corre a empentes,
té coll d'embut.

CAP A L'HORIZÓ

Lletra i música: Cris Juanico

Cap a l'horitzó.
És allà on hem d'anar.

Mirada cap a ponent,
un miratge s'arrossega,
tapereres i tamarells,
torts camins, velles estrelles.

On ses gallinetes de la mar
volen baix a contravent,
on el cel i la mar es fonen,
on més tard hi ha l'univers.

És allà on hem d'anar,
allà on hem d'anar,
cap a l'horitzó.

Cap a l'horitzó,
cap a l'horitzó,
és allà on hem d'anar.

On ses ones reguen s'esperit,
on tothom se sent més valent,
on es silenci hi fa un crit,
on es vent arriba calent.

FERITS DE LLUNA

Lletra i música: Cris Juanico

Es bon temps se'n va. Ja no queda ni resar.
Es vent m'esquitxa ses galtes de cera.

Hi ha mala maror. Açò va a pitjor.
El cel es pinta de gris amb tons de llautó.

S'acaba es joc que va començar
un mes de juny mentres érem en es Pla.
I es dies de llum quedaven en blanc,
arraconats dos cossos nus suats.

Vam saber volar. Vam saber cantar
sa lletra petita des nostro cançoner.

Teníem raons per arribar a la fi del món.
S'estiu el consumiem, no hi quedava ni calor.

Vam poder brindar amb es aires d'agost,
plens de nits curtes, de riures i de most.
I entre ses algues de cala Vell,
sense dormir, sa lluna plena *mos* va ferir.

Fina pell daurada
regada de sal i sol;
deu mil besades,
el cel que mos fa de llençol.

SA VIDA QUE *MOS* PEGA BOTS

Lletra i música: Cris Juanico

Quietud a mig capvespre, palpant es foc.
Vendaval defora i es tacte que es torna un joc.

Mossets de cirera, vigorosos dits ben nuats.
Fins aromes de fonoll per fer fora s'ansietat.

*Vine amb mi, vine amb mi,
per percebre lo que vols sentir.
Vine amb mi
que anirem molt enfora d'aquí.*

I sa lluna entre tots dos.
És sa vida que *mos* pega bots.

Racons tintats de vibrant llum ambarina.
Viva tendra pell com si fos de nectarina.

*Tanca ets ulls, fila amunt
Comptam quatre i anirem ben lluny.
Tanca ets ulls,
jo davall i tu damunt.*

I sa lluna entre tots dos.
És sa vida que *mos* pega bots.

TENIM SA SAL

Lletra i música: Cris Juanico

Sa lluna penja d'un fil
i es temps sembla que es retura.
Avui no mirarem prim,
farem totes ses *locures*.

Ses anades a fer gambes
just a s'escala del Rei.
Es sol deixa enlà es seu rastre,
per moments semblam grans déus.

Tenim sa clau d'avui vespre.
Tenim sa sal de la mar.

Es grius que ja es retiren,
mos tastam a cada pas.
No hi queda alternativa,
Sols *mos* queda es volar.

Camí de s'alegria,
vinjolites i cascalls.
Dos grans parells d'ulls que es miren,
un punt burletes; es teus són ben clars.

Tenim sa clau d'avui vespre.
Tenim sa sal de la mar.

Mentres tu somies, tan de veres, tan a prop.
Mentres la mar i s'espuma emblanquinen es penyals.
Entre sa distància, ses estrelles i es rituals.
Mentres tot canvia, sa teua silueta entre ses mans.